

Иван Вазов

Тракия

Напрягай, Тракио, могъщи жили,
от стомана са те, недей клюмва;
отдай последния си сок и сили –
ти векове ги другиму дава.

Славянска Голгота! В борба сурова
ти жертви си пренасяла без брой,
ти сявга си била за смърт готова
при всякой фърлен зов: Напред! На бой!

Не питаше отдека тоз глас беше.
Кат боен кон, кога зачуй тръба,
наостряше се, пламваше, летеше
стремително във лудата борба.

* * *

Поклон, земя на духове свободни!
О, Тракио, ти носиш кървав знак,
над всичките кипежи благородни
развявал се е твоят се байрак.

Сърце и фокус – ти събра живота
и силите народни за борба;
ти първата викна: „Не щем хомота!“
Свирй със пробудителна тръба.

Ти викаше: „Умрели, възкреснете!
Вам тъмно ли е? Ето ви зари;
жъднейте ли – на, мойта кръв земете,
за вашата свобода буйна ври.“

И пущаше, кат орляк по полята,
апостоли, герои и певци,
надеждите да сеят във сърцата,
заспалите да будят мъртъвци:

Софроний пейше: „Ставай, жално племе!“
Раковски искри фърляше навред,
и Левски сееше велико семе,
и тихий Любен думаше: „Напред!“

Ти викнеше: „Умрете, мои чада!“
И ето Каблешков че мре герой,
на Бузлуджа Хаджи Димитър пада,
Бенковски в гроба, Ботев в славен бой.

Батак ли беше нужен жъртва – „Нека –
ти казваше, – аз цяла ще се дам!“
На Сливница присъдна чу ли ека,
ти викна: „Орли, фъркайте натам!“

* * *

Поклон, земя на рожби горделиви,
на лъвове, герои и певци,
поклон на твоите рани вечно живи
и лаврови, и търнови венци!

Пловдив, януари 1886

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4495>]